

Nr 99.

Av herr **Dahlgren m. fl.**, *angående avsättning till fonden för idrottens främjande.*

Av statsverkspropositionen bil. 12 (108) angående ersättning till fonden för idrottens främjande framgår, att Sveriges riksidrottsförbunds hemställan om ett anslag på 8 556 000 kronor inte bifalles.

Departementschefen framhåller i propositionen, att han »anser det i och för sig angeläget att idrottsrörelsen erhåller ett mera effektivt stöd av statsmakterna än vad som varit möjligt att ge under senare år.» Han åberopar emellertid samtidigt »hänsyn till den återhållsamhet, som påkallas i nuvarande läge», och föreslår ett anslag på 4 miljoner kronor, d. v. s. inte ens hälften av det begärda beloppet. I Riksidrottsförbundets hemställan om anslag framhålles den stora expansionen inom idrottsrörelsen. På 15 år har antalet organisationer och medlemmar mer än fördubblats.

Under denna tid har idrottsrörelsen vunnit erkännande såsom varande ett organ av betydelse, då det gäller att fostra ungdomen. Men de vackra orden och erkännanden som getts åt idrottsrörelsen från många håll, inte minst då från de styrande i vårt land, förlora sitt värde, då de inte omsätts i praktisk gärning.

Den »återhållsamhet», som anges som motiv för begränsningen av anslaget, har idrottsrörelsen, kanske mer än någon annan, fått ge prov på. Som jämförelse kan nämnas, att år 1939, då inkomsterna på tipsmedel voro mellan 12 och 13 miljoner kronor, anslog riksdagen 7½ miljoner kronor till fonden för idrottens främjande. Vid detta tillfälle framhölls av nuvarande finansministern bl. a., att »man bör hellre vara frikostig med understöd åt de rörelser, som syfta till att främja dessa områden av den mänskliga verksamheten, än vara njuugg.»

I dag, då de beräknade inkomsterna av tipsmedel uppskattas till inte mindre än 33 miljoner, visar man från regeringens sida prov på denna njuugghet. Knappast stort mer än en tiondel av inkomsterna föreslås till den rörelse, som betraktas som vårt lands starkaste ungdomsrörelse.

Då Riksidrottsförbundet motiverar det begärda anslaget med en hänvisning till att ansökningar för närvarande föreligga hos förbundet till ett belopp av 7 miljoner kronor som bidrag till idrottsanläggningar och att den utredning som företagits under 1949 påvisar, att kända planerade och aktuella idrottsanläggningar representera en sammanlagd anläggningskostnad på över 25 miljoner kronor, där man ändå inte inräknat flertalet av de idrottshallar, inom- och utomhusbad, som hålla på att planläggas runt om

i vårt land, så anse vi de begärda 8 556 000 kronor vara mer än väl motiverade.

Därtill kan anföras, att den ökning i inkomsterna, som den höjda kostnaden för tippningen medför och som uppskattas till inte mindre än 11 miljoner, väl i huvudsak tages från idrottens utövare eller dess främjare och måste betraktas som en betydande inkomst för staten på just idrottsrörelsen. Men samtidigt som staten ökar sina inkomster från idrottsrörelsen, minskas, reellt sett, anslagen till densamma. Att år efter år hålla igen på detta anslag måste till sist medföra allvarliga konsekvenser. Den frivilliga idrottsrörelsen har icke gjort sig förtjänt av en sådan behandling. De tusentals och åter tusentals frivilliga idrottsledare, som vårt land förfogar över och som offra fritid och ekonomi av intresse för idrottsrörelsen, borde inte ställas inför utsikten, att deras arbete varit förgäves genom att statsmakterna ställa sig oförstående för idrottsorganisationernas krav.

Med vad vi här anført hemställes,

att riksdagen måtte besluta bifalla Sveriges riksidrottsförbunds framställning den 17 september 1949 om avsättning till fonden för idrottens främjande för budgetåret 1950/51 med 8 556 000 kronor.

Stockholm i januari 1950.

Gunnar Dahlgren.

K. Senander.

O. F. Persson.